

NE POZABITE! Še danes si oglejte monumentalni film iz dobe krvave francoške revolucije
KINO UNION,
Tel. 22-21 **ROBESPIERROV PADEC**

Predstave ob 16., 19. in 21. ur.

SEVERNA BRIGADA

DICK FORAN

Film o herojih, ki so prezirali smrt.

KINO MATICA, tel. 21-24

Predstave ob 16., 19. in 21. ur.

HANS MOSER v svojem dosedaj najboljšem in najduhovitejšem zabavnem filmu, ki Vam nudi 2 uri smeha in prirsčnega razvedrila!

ANTON POSLEDNI

Ne zamudite! Samo še danes in jutri!

KINO SLOGA, tel. 27-30

Predstave ob 16., 19. in 21. ur.

DNEVNE VESTI

Zvišanje minimalnih mezd v posameznih banovinah. Zadnje čase so bile zvišane minimalne meze v vsej državi. V dunavski banovini so bile zvišane od 2 na 3 din na uro za delavce iznad 18 let starosti in na 2.25 din za mlajše. V vrbski banovini so bile meze zvišane za nekvalificirane delavce v starosti nad 18 let od 2 na 3 din, za mlajše na 2.5 din. V drinski banovini so bile določene meze za lesne delavce od 2 na 3 din, za druge nekvalificirane delavce so bile zvišane od 2 na 2.6 din. V moravske banovini so znašale prej minimalne meze za nekvalificirane delavce (odrasle) 2 din, in so bile zvišane na 3 din. Za mlajše delavce so bile določene minimalne meze na 2.6 din. Na teritoriju uprave Beograda so bile meze prav tako zvišane od 2 na 3 din za odrašle kvalificirane delavce, za maloletne pa na 2.25 din. Na področju banovine Hrvatske so bile minimalne meze zvišane na nad 3 din.

Odpisovanje knjižnih dolgov. Po poročilu Privilegirane agrarne banke so kmetje odpalčali do 1. marca skupno 356 milijonov 905.000 din. Najvišje so bile anuitete 1. 1937, ko so znašale 143.174.000 din. Predlanskim je bilo odpalčano 130 milijonov 426.000 din, lani pa 73.357.000 din. Letos do 1. marca je bilo vplačano na področju posameznih podružnic v državi skupno 9.648.000 din. V Beogradu je bilo odpalčano letos 5.721.000, v Zagrebu 584 tisoč, v Ljubljani 3.049.000 in v Sarajevu 294.000 din.

Posiljke za Begunje. Pošta Begunje pri Lesčevi, da prejema pogosto posiljke za poslovnikite v Begunjah pri Cerkevici, od te pošte pa posiljke za poslovne v njenem okolišu. Tem napačnim izmislitvam so krivi posiljalci, ker pišejo na posiljkah samo Begunje brez natačnejše označbe. Občinstvo se opozarja, da piše točne naslove.

Za razpoložitev srednjega stanu. Včeraj je bilo v Zagrebu veliko zborovanje dolžnikov srednjega stanu banovine Hrvatske. Na dnevnem redu je bilo vprašanje uredbe o razpoložitvi odnosno začasiti dolžnikov srednjega stanu. Sklenjeno je bilo, poslati banski upravi osnutek te uredbe, v kateri je predviden moratorij za dolgo pred letom 1933. Za dolgo po 1. januarju 1933 naj bi se znižala obrestna mera na stopnjo obresti Narodne banke in dolgo naj bi se vračali v obroki. Na zborovanju je bilo ugotovljeno, da so zašli srednjemu stanu pripadajoči dolžniki v obupen položaj in da stojijo mnogi pred katastrofo. Prisilne dražbe se končajo navadno s prodajo njihove imovine za polovično ceno.

— Stavka delavcev, ki grade železniško progno Crnomelj–Vrbovsko. Delavci, zapošljeni pri gradnji nove železniške proge Crnomelj–Vrbovsko, so začeli v soboto stavkati. Zaposlenih je bilo okrog 1100 delavcev, že lani v oktobru je prišlo med delavci in odborom za gradnjo proge do spora in takoj so se zaceča pogajanja. Sporazum pa ni bil dosegren in sledilo je arbitražno postopanje. Zaradi draginje zahtevalo delavci zvišanje mezd, odpravo akordnega dela in osemurni delavnik.

— Naš izvor in angleška blokada. Naš izvozniški dovojni po svojih trgovskih zvezah iz Anglije obvestila, da je nastal preokret v stališču angleškega ministrstva za gospodarsko vojno glede kontrole našega pomorskega uvoza. V bodoče Angleži ne bodo več tako strogo kontrolirali našega uvoza, karov doles.

Razpičana služba banovinskega cesarja. Banska uprava razpisuje pri okrajnem cestnem odboru v Ptaju službeno mesto banovinskega cesarja, in sicer na banovinski cesti Maribor–Sv. Martin–Vurbek–Ptuj od km 9 do 12.553 in na banovinski cesti Vurbek–Sv. Lenart v Slovenskih goricah od km 0–do 1.275. Prošnje je treba vložiti do 15. maja pri sreskem cestnem odboru v Ptaju.

— Producija gumijaste obutve bo omejena. Na pristojnih mestih razmišljajo o omejitvi produkcije obutve, ker je usvojeno, da je zdaj v državi dovolj kož ter usnja, a uvozni gumi potrebujejo za druge namene. Zato bo devizna direkcija Narodne banke omejila izdajo deviz za uvoz gumija. Gumijasto obutve pri naši kupuje predvsem revnje prebivalstvo, ker je cenejša od usnjene. Ce bo produkcija gumijaste obutve omejena, je uvozna bojanja. Obutve se je od jeseni izmed vseh živiljenjskih potrebičin najbolj podrazili.

Vremenska napoved pravi, da bo nobenih sprememb sedanjega vremena. Včeraj je deževalo v Mariboru, Dubrovniku, Kumboru, Zagrebu in Ljubljani. Najvišja temperatura je znašala v Beogradu 22, v Dubrovniku in Sarajevu 20, v Zagrebu 19, v Ljubljani 18.6, v Splitu 18, na Visu 17, v Mariboru 16, v Kumboru 16, na Rabu 14. Davi je kazal barometer v Ljubljani 758.1, temperatura je znašala 11.5.

Aretirana ciganska drhal. V Marinčkovih gostinilih v Podgorici se je v soboto izmenito zavabila večja družina ciganov. Pridno so praznili litre vina in poskrbeli tudi za masten prigrizek. Zabavali so se z godbo in petjem in bi zavabo še nadaljali, če ne bi naenkrat stopili v sobo orozulki z Ježice, ki so aretirali cigane Miho Hudoroviča, pristojnega na Ig, Antonoma Hudoroviča iz Kočevja in Jožeta Antonoviča, ki je pristojen v Vrbovsko. Oso-

—lj Za majnski izlet SPD na praznik četrtek 2. maja na Kravac naj se planči prijavijo v društveni pisarni SPD, Meksandrova c. 4-I. najkasneje do srede 1. maja opoldne.

—lj Jugoslovenskemu akademskemu podpornemu društvu je poklonila ob prvih obitih smrti svojega najmlajšega in najljubšega sina Lenka, cand. iur. ga. Pavla Oblakova, vdova sodnega načelnika, 300 din. Iskrena hvala!

—lj Redni letni občni zbor Muzejskega društva za Slovenijo se bo vrnil v torek 7. maja ob 5. popoldne v Čitalnici Narodnega muzeja v Ljubljani.

—lj Velik požar na Barju. V nedeljo okrog 0.25 je opazila služnica pri Mokarju na Izanski cesti Marija Blažič skozi okno svoje sobice močan odsev ognja. Blažičeva je takoj skočila k oknu in ga odprla. Videla je, da gori domače gospodarsko poslopje tik hiše. Pritela je kričati in na takoj zvabila domače, ki so planili na dvorišče in v hlev, odkoder so najprej rešili živino.

Medtem sta z ljubljanskega gradu že zagrala dva topovska strela in so bili o požaru na Barju obveščeni poklicni gasilci, ki so takoj prihiteli pod vodstvom podnačelnika Ogrina. Gorelo pa je že vse gospodarsko poslopje. Gasilci so nemudoma napeljali tri cevi in jeli gasiti požar Kmalu so se jim pridružili tudi gasilci z Barja, dalje prostovoljni gasilci iz Ljubljane, gasilci z Laverce in Rudniku. Zdrženini napornom gasilcev se je posrečilo požar slednji zajetiti in prepričati večjih katrof, vendar je škoda, povzročena po ognju, velika. Posnetnik Jakobu Vidmarju, po domače Morjanu, je razen gospodarskega poslopja zgorelo kmetsko orodje, več strojev, nekaj voz, veliko sena itd. Škodo zaenkrat ceni na 150.000 din, vendar še ni povsem ugotovljena. Kako je nastal požar, še ni ugotovljeno, najbrž pa je bil ogenj podtaknjen. Policija je včeraj arietiral nekega I. Š., ki pa je takoj lahko dokazal alibi, pač pa je pridržala nekega drugega osumljence, ki ga sedaj zasišujejo.

Še 140 nezaposlenih profesorskih kandidatov

Društvo brezposelnih profesorskih kandidatov je imelo včeraj občni zbor

Ljubljana, 29. aprila
Na včerajšnjem občnem zboru Društva brezposelnih profesorskih kandidatov je kot zastopnik Profesorskog društva pozdravil zborovalec prof. Alfonz Gspan in sporocil, da se društvo ob vsaki priliki zavzemata za interese profesorskih kandidatov, ki zmanjšajo na namestitvev. Ko bo Društvo profesorjev doseglo znižanje službenih let na trideset, bo več mest na razpolago in bodo tudi mnogi brezposelni profesorji kandidati prishli do krohu.

Z poslovnih poročil društvene uprave je razvidno, da čaka še vedno okoli 140 profesorskih kandidatov na namestitvev, čeprav jih je bilo v zadnjem času nameščenih 85, in sicer večinoma na meščanskih šolah. Društveni podporni sklad, v katerem se zbirajo prispevki raznih ustanov in plemenitih posameznikov, je dosegel vsoto 11.000 din. S sredstvi sklada so člani dobivali brezobrestna posojila, katera vrčajo v majhnih obrokih. Sklad je v primeri

s potrebami članov nezadosten, društvo se bo letos ponovno obrnilo na javnost za podmoč.

Pri volitvah je bila za predsednico ponovno izvoljena M. Černigov–Müllerjeva, ki že več let z občudovanja vredno vimeo in vztrajnostjo vodi društvo. Za podpredsednika je bil izvoljen Janez Kramar, za prvo tajnico Vida Janežič, za drugo tajnico Rozika Stefan, za glagajnika Karl Bačar, za odbornico Milka Pavšič, za revizorja pa Lojze Geržin in Ante Novak. Sprejet je bil nov poslovnik za podporni sklad. Sledila je obširna debata o vprašanju namestitvev prof. kandidatov. Prvič se je zgodilo lani, da je bil prekršen doseg veljavnih vrstni red pri namestitvah, tako da so bili člani, ki so imeli prošnje za namestitve vložene že več let, spregledani pri namestitvi v prid mlajšim kandidatov. Občni zbor je poveril upravi, da intervira glede tega na odločilnih mestih.

Tekmovanje ob teh lig zaključeno
Prvi je Gradjanski, drugi Hašk, tretji pa Hajduk —
Sportni pregled

Ljubljana, 29. aprila
Včeraj sta obe ligi, tako hrvaško-slovenska kakov srbska zaključili svoje tekmovanje. V hrvaško-slovenski ligi je postal prvak Gradjanski, ki je v 18 tekmcih dosegel 33 točk in jih je izgubil samo 3, na drugem mestu pa se je zastiral Hašk s 24 točkami in na tretjem Hajduk z 22. Vsi ti trije klubi bodo igrali skupaj s prvo trojico v srbski ligi in sicer z ESK. Jugoslavijo ter sravarsko Slavijo finalne tekme za državno prvenstvo, ki se prične že v zadnjem času nameščenih 85, in sicer večinoma na meščanskih šolah. Društveni podporni sklad, v katerem se zbirajo prispevki raznih ustanov in plemenitih posameznikov, je dosegel vsoto 11.000 din. Sredstvi sklada so člani dobivali brezobrestna posojila, katera vrčajo v majhnih obrokih. Sklad je v primeri

duk nastopil proti Sašku, so deževali goli. Hajdukovci so Sarajevočanom zabili 8 golov.

V srbski ligi je ESK porazil Zemun 6:0, Bask in ŽAK sta igrala 1:1. Slavija in Jugoslavija v Sarajevu tudi 1:1, v Skoplju je Gradjanski porazil Vojvodino 3:0, v Borovu pa je Bata zmagal nad Jedinstvom 1:0.

V Zagrebu je bila včeraj tudi mednarodna tekma juniorjev Zagreba in Ljubljane. Ljubljanci so se dobro držali, saj so izgubili prav tesno 0:1, a zagrebski listi brez izjeme priznavajo, da so bili boljje.

V podzveznem prvenstvu, ki se že tudi bliža svojemu koncu, je v Ljubljani Hermer porazil Diska 1:0, Svoboda Reko 2:0, Mars in Jadran pa sta igrala neodločeno 1:1. Malo presečenje pa je pripravil Kranj Jesenicanom, kajti porazil je Bratstvo na njegovih lastnih tleh 2:1 in se tako kreplko zasidral na čelu tabele. V štajerski skupini je Zelenčič odpravil Muro 10:0, v celjski sta pa Olmik in Amater 2:2.

V Zagrebu je bil včeraj steeple-chase na 3.000 m, katerega so se udeležili tudi naši tekači. Prvi je bil Kotnik (Concord) 11:09.8, drugi Brutcan (Prim.) 11:28.6, tretji Flas (Hašk), četrtek Klen (Prim.).

Včeraj je bil na Rakovniku prvenstvo Ljubljane v table-tenuisu. Pri juniorjih je zmagal Edo Vredčič iz Celja, pri seniorjih Dolinar (Hašk), v dvojbi Dolinar–Marič (Hašk) in kot moštva: 1. Hašk, 2. Uranc, 3. Planina.

V soboto so se v kavarni Emoni zbrali delegati slovenskih smučarskih klubov na razgovor o podobnih pravilih Slovenske smučarske zveze, hkrati pa da se razstoji odnosaji med Gorenjci in ostalimi

smučarskimi edinicami ter klubu. Na zastanku, ki je trajal precej dolgo in je bila debata mestoma precej živahnja, so bile sprejetje važne sprememb glede pravil, katere pa še niso končoveljavne. Klub temu, da so bila nasprotja precej ostra, je prišlo vendar več ali manj do nacelenga sporazuma, a upati je, da bo na prihodnjem sestanku, ki bo v kratkem, že dosegel popoln sporazum in omogočena ustavovite Slovenske smučarske zveze.

Iz Celja

—c III. Celjski kulturni teden se je pričel včeraj in bo trajal do sobote 4. maja. Včeraj dopoldne je bila v malih dvoranah Celjskega doma otvorjena razstava celjskih slik mojstra Riharda Jakopic in kipov Franca Bernekerja, ki bo odprtih do sobote 4. maja. Drevi ob 20. se prileže v malih dvoranah Celjskega doma Jakopičev večer, na katerem bo ugledni umetnik zgodovinar dr. Fr. Mesenec iz Ljubljane s pomočjo sklopčnih slik tolmatil Jakopicovo umetniško rast in delo. V torek 30. t. m. ob 20. pa se prileže istotan koncert slovenske francoške violinske virtuoza Roberta Sočetna v pianistke Suzane Roche. Vstopnice za Jakopicev večer in za koncert so v predprodaji v Gorčarjevi knjigarni.

—c Vse za žalo, opereto Celiana Danila Gorinske in vojaškega kapelnika J. Jiranja, uprizori mariborsko gledališče v nedeljo 5. maja ob 20. celjskemu gledališču. Delo odlikuje obilica humorja in komike, mestoma jedka satira ter melodiozna in sodobna glasba. Opereta je dosegla v Mariboru s 23 predstavami rekorden uspeh. Režira g. Harastovič, dirigira g. Jiranek. Vodilno vlogo igra g. Gorinsek. Iste dneve ob 15. bodo Mariborčani ponovno Straussovo opereto »Cigan baron«. Obe predstavi sta izven abonmaj. Preskrte si vstopnice čimprej v predprodaji v Slovenski knjigarni!

—c Socialni odsek celiske sokolske župe bo priredil II. slovenski večer letos v soboto 5. oktobra v Celju.

—c V trebuli ga je zabolel. V četrtek je neki moški zabolel 39letnega delavca Franca Rožiča iz Lipja pri Šent Janžu pri Velenju z bajonetom v trebuli. Hugo poskodovanega Rožiča so prepejali v celjsko bolničko.

Naše gledališče

D R A M A

Začetek ob 20. ur.

Ponedeljek, 29.: zaprt. Torek, 30. aprila: zaprt. Sreda, 1. maja: Hamlet. Red B. Gostovanje Zvonimira Rogoza. Četrtek, 2. maja: Hamlet. Red Cetrtek. Goštovanje Zvonimirja Rogoza

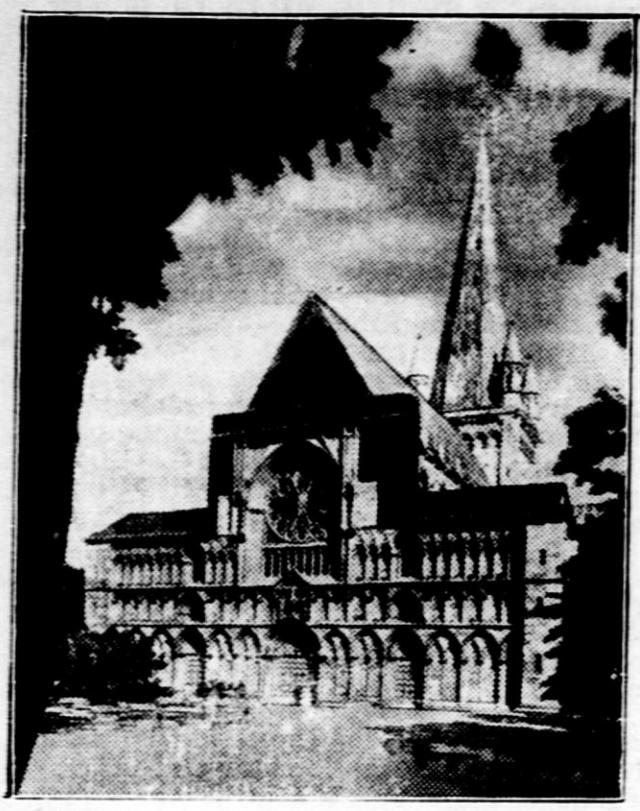
O P E R A

Začetek ob 20. ur.

Ponedeljek, 29.: zaprt. Torek, 30. aprila: Lucia Lammermoorska. Red A. Gostovanje Sonje Ivančicev in Josipa Gostiča. Sreda, 1. maja: Balet Hrestač, Jolanta. Red sreda. Četrtek, 2. maja: Frasquita. Izven. Gostovanje Zlate Gungjenec. Petek, 3. maja: Plesni večer prim

Trondhjemski kraj vrt Norveške

Trondhjem je eno najstarejših skandinavskih mest in v njem so imeli sedež staro norveški kralji

Starodavna katedrala v Trondhjemu

Vrt Norveške pravijo ozemlju okrog trondhjemskega fjorda, precej velikega zaliha, kamor se izliva več rek in potokov. Tu je nastalo mnogo jezer, kjer se neprestano nabira v zalihu tudi deževnica, ki ne more pronicati v zemljo, ker se razprostira daleč naokrog samo skalovje, na katerem je le ponekod tenka plast zemlje. Hribit kraj, poživljen z mestci, vasičami in samotnimi dvorci sred krednih pašnikov in gozdov, se dviga stopnjevito na jugu proti drevemu Dobrejeldu in na vzhod proti mogočnemu Kjelenu, ki po njegovih pustih grebenih vodi norveško-svedska meja. Vrhovi Fozsena, s katerimi je obrobljen trondhjemski fjord na severozapadu, varu-

jejo ta kraj pred vetrovi in nevihtami, prihajajočimi iz oceana. Ne zadržujejo pa blagodejnega vpliva Zalivskega toka, ki bi bila brez njegove topote večna Norveška prav za prav neobljedena zemlja.

Vrt na 63 stopinji! In vendar gre gledene na skandinavske prirodne razmere trondhjemskemu kraju prav ta naziv. Norveška zemlja je sploh siromašna. To je skoraj izključno zemlja ovsja in krompirja. Kjer so na naravnih pogojih le nekoliko ugodnejši, dosežejo marjivi, živilni in podjetni norveški pojedinci s pomočjo pridobitev naše dobe dokaj zadovoljive uspehe, tako da lahko govorimo v mnogih primerih celo o blagostanjem na kmetih.

Trondhjemski kraj je obljeden že od prastarih časov. Po svih vodah fjorda so pred stoletji ponovno plule lahke ladje držim Normanov na pohodih za novimi osvajanjimi v najbolj oddaljene kraje sveta. Trondhjem je eno najstarejših skandinavskih mest. V 12. stoletju je bila tu ustanovljena škofija in Trondhjem je bil dolgo sedež starih norveških kraljev. Krasen je pogled na mesto v zaliv zlasti z morja. V velikem polkrogu stope na terasah hiše, ki tvoji njihova belina velik kontrast sive morske vode in zelenih grivcev na jugu. Mesto je bilo nekaj mogočno utrjeno in del utrdb je še ohranjen. Nad njimi kraljuje krasna katedrala sv. Olafa, mračna kamenita priča davnih časov.

Trondhjem je kulturno središče severne Norveške in eden izmed najsevernejših ritičnih kultur v občini. Solstvo je v njem dobro izgrajeno in organizirano, mesto ima svoje gledališče ter več kulturnih in dobrodelnih ustanov. Ze od pradavnih časov je tudi važno trgovsko in prometno središče. Najbolj uporabljeno vodnim potem se je v preteklosti stoljetju pridružila tudi železnica. To je v prvi vrsti proga proti Oslo, ob kateri je omembne vredno mesto Røros, središče norveške proizvodnje bakra. Proti vzhodu vodi druga železniška proga preko gora na Švedsko, pri Sandverhusu se pa

Spomenik norveškega kralja Olafa v Trondhjemu, ki je obenem sončna ura

odcepi stranska proga do severnega Namena. V Trondhjemu hiti trgovske življenje skoraj vse leto in izmenjava blaga vseh vrst je red zivahn.

Nerad se loči ljubitelj narave od tega slikovitega kotička Skandinavije, kjer previra že od pamitve samoniklo ljudstvo. Nephote mu uha ja pogled nazaj, ko izginjajo mogočne gore okrog Trondhjemskih kotline v megljeni dalji in ko hiti parnik potemnih vodah fjorda med strmimi pečinami proti zapadu v širno naročje Severnega oceana.

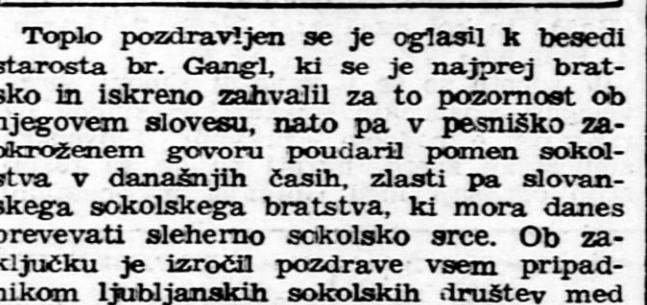
Ob slovesu brata staroste Gangla iz Ljubljane se pridružujemo tudi mi željavi ljubljanskega sokolstva, naj bi ostal v svojem ljubljenem rojstnem kraju še mnogo let zdrav in zadovoljen in nas vzpodbudil k nadaljnemu sokolskemu delu. — t.

Zadnja pot Jerice Možinove

Vč. 29. aprila

Ob veliki udeležbi smo včeraj popoldne položili k večnemu počitku marljivo telovadcu viškega Sokola Jerico Možinovo, ki je spokojno počivala v beli krsti v mrljiski vezi splošne bolnice. Na njeno krsto so bili položeni krasni venci v šopki, ki so jih Jerici poklonili žalujoča mati, sorodniki, sošolke in viški Sokol. Na prsih je imela pokojna Jerica pripet društveni trak in sokolski znak, saj je bila pokojna Jerica telovadka pri viškem Sokolu od svojega tretjega leta. Ob 14.30 se je zbrala pred mrtvjašnico na Zaloški cesti velika množica, da jo spremini na zadnji poti. Ko je njen katehet g. Tome opravil pogrebne molitve se je razril dolg žalni spredvod skozi mesto na viško pokopališče. Za križem je nosil praporščak viškega Sokola dečji prapor ovit v črn flor, stiri dekllice so nosile krasen venec z državno trobojincu z napisom »Dragi sestriči v slovci. Za vencem se je uvrstila ženska deca z vaditeljico s. Firmino in kumico dečjega praporja s. Slavo Benčanova. Za sokolsko deco so korakale s krasnimi vencem sošolke pokojne Jerice z ravnateljico go. Hafnerjevo in razrednitarico go. Mihelčičevu. Za vozom s krišto pokojne Jerice se je uvrstila najprej globoko potrta mati s svojima hčerkama in sorodniki, potem pa dolga vrsta pogrebcev. Ko je prispeł žalni spredvod do milnarne na Glinčah se je v žalni spredvod uvrstila še ostala množica, predvsem članstvo viškega Sokola s starostjo br. Boršnikom, predsednikom zgradbe br. Jelčnikom in tajnikom br. Horvatom na čelu.

Tako lepega pogreba Vč. že dolgo ni videl. V cerkvi na pokopališču je g. katehet Tome opravil zadnje molitve, nakar so belo krsto s pokojno Jerico prenesli do groba, kjer počiva njen nepozabni očka Ivan Možina. Po opravljenih molitvah je stopila pred svečno gomilom deklaka Lenčka Erjavčeva, ki se je v lepem pietetnem govoru poslovila od drage sestrice in so vsem navznotrim solze zatite oči. V zadnje slovo ji je zbrana deca zaklicala zdravo, kumica s. Benčanova pa je spustila na krsto krasen bel šopek. Dežji prapor, ki je prvič po razviti spremjal svojo sestrico k večnemu počitku, se je trikrat sklonil nad

Toplo pozdravljen se je oglašil k besedi starosta br. Gangl, ki se je najprej bratsko in iskreno zahvalil za to pozornost ob njegovem slovesu, nato pa v pesniško začrtovanem govoru poudaril pomen sokolstva v današnjih časih, zlasti pa slovenskega sokolskega bratstva, ki mora danes prevevati sleherno sokolsko srce. Ob zaključku je izročil pozdrav vsem pripadnikom ljubljanskih sokolskih društev med viharnimi ovacijami in odobravanjem vseh bratov in sester.

V imenu Sokolske župe Ljubljane se je poslovil br. France Slana in za Jugoslov. sokolsko matico podpredsednik br. Fran Kandare. Starosta br. Gangl se je potem prisrčno poslovil od poedinih bratov in sester, nakar je bila intimna slovenska zaključenja.

vsem tem, uredil bi vse tako, da bi niti iz groba ne prišel noben očitek, ki bi se mogel dotakniti njegove ljubljenke.

— Zdaj pa k njemu, — je dejal in krenil proti salunu. Slutil je oster nastop in težke očitke. Toda bil je pogumen do vsega, razen do svoje vesti. Notranjih dvomov se je bal bolj nego gneva izdanega moža.

Visoko dvignjenega čela je stopil pred markiza de Valcorta, ne da bi mu segel v roko. S repnim pogledom, polnim možate vljudnosti, je motril ledem nasprotovnik obraz.

— Eh, Marc, torej je le res?... Postal si moj sovražnik? Nočeš mi več podati roke?

— Mar ste prišli k meni kot prijatelj? — je odgovoril de Plesguen. — Kaj ste prihitali tako neprisakovano iz Bretagne samo da bi me obiskali?

— O, tako neprisakovano! — Renaud se je nasmehnihnil. — Mislim, da si tudi ti zapustil Valcor do kaj naglo. Toka dokažeš samo, da se je name obema mudilo. Tebi se je mudilo, da bi mi napovedal vojno, da bi poskusil oropati me, meni pa, da bi te stisnil v svoje narocje in te prestregel tako na robu prepada, kamor bož zdaj zanj strmoglavl. Ni strah tisto, kar me je privedlo sem, Marc. Mar se boji kdo polnih sene tudi brez najmanjše misli na resnost?

Pa tudi gnev me ni privedel sem. Sicer pa nisem misil, da bi bilo kaj bistvenega v znamotilih namigavanih novin. Sele two prihod me je pripravil do tega, da sem se nad vsem tem zamislil. Tvoj pogled mi pojasnjuje vse. No, torej segam ti v roko in pravim: Eh, Marc, na kako nevarno pot si kreni!

— Ali me hoče navse zadnje samo speljati na led? — je zamrmral. Če bi bilo tako, bi si pognal kroglo v glavo. Ah, Francoise, igraš se s častijo svojega očeta, igraš se tudi z njegovim življenjem — v svoji ljubavnici in častihlepnim zaslepjenosti.

Te besed ni nikče slišal. Nikoli bi jih ne bil Marc de Plesguen izgovoril vprsto svoje hčere. Očitati kaj temu otroku? Bože moj! Ce bi le mogel umreti pri

svežim grobom, nakar so grude zasule krsto nepozabne Sokoličice Jerice Možinove. Naj bo vzorni telovadki in Sokoličici lahka domača zemlja, vse pa jo bomo ohranili v trajnem spominu. — at.

POZNA SE

Dva moža se prepirata. Dovoli, da ti odkriti povem kdo si? — pravi prvi. — Hm — meni drugi —, ce hoče imeti na vratu tožbo zaradi žalitve časti, mi kar povej.

Najstarejši Ljubljjančan Jakob Avšič umrl

Pokojni je bil najstarejši naročnik „Slov. Naroda“

Ljubljana, 29. aprila

Včeraj popoldne je umrl g. Jakob Avšič, upokojeni ravnatelj banke »Slavije«, ki je bil najstarejši Ljubljjančan in najstarejši naročnik »Slovenskega Naroda«.

Jakob Avšič je bil rojen dne 3. julija 1851 v Sneberjah pri Ljubljani. Gimnazijo je dovršil v Ljubljani, nato pa je dobil službo pri najstarejšem slovenskem zavodnem zavodu »Sloveniji« še pod županom dr. Cesto. Ko je ta zavod prevzel banka »Slavija« pod vodstvom župana Ivana Hribarja, je Jakob Avšič postal uradnik pri Slaviji, kjer je služboval nad 50 let ter bil upokojen kot ravnatelj.

Stara Ljubljana je izginjala počasi, prenavljala se je po potresu in po svetovni vojni, od najstarejše garde Ljubljancov, ki so imeli še v spominu staro Ljubljano in njeno življenje, je ostal najdlje pri življenu Jakob Avšič. Po smrti prvega slovenskega župana Petra Graseljija je Jakob Avšič bil edini Ljubljancan, ki je še lahko povedal, kako je bilo pred 50 ali 70 in 80 leti. Dne 3. julija letos bi dosegel starost 89.

Na »Slov. Narod« je bil Jakob Avšič načelnododatnik od ustanovitve lista. Kot dijak je bil že naročnik in je ostal listu zvest do smrti. Duševno čistot in telesno krepkost je ohranil do lanske jeseni. Vsak dan je prikoral v upravnštvo našega lista po svežo številko, vsak dan so mu izročili številko, s katero je stopil k oknu in jo prelistal, nato pa je častitljivi starček z dolgo sivo brado spet odkorakal proti Tivoliju. Zadnja leta je bil stalen popoldanski gost pri Košaku, kjer se je rad šalil in pripovedoval zanimive zgodbe iz davnih časov. Napisled so mu opesale noge in oslabelo mu je sreč.

V javnem naprednem življenju se je Jakob Avšič vedno pridno udejstvoval in je imel dolga leta živahne stike z domaćim kulturnim življenjem. Med svoje najstarejše naročnike ga je štel tudi »Ljubljanski Zvon«. Jakob Avšič je bil med redkimi Ljubljancani, ki so imeli v svoji knjižni

čku, da bi doživel svojo 89. pomlad, katere je ljubil kakor narodne svetinje, za katere je vedno živel. Pogreb bo jutri ob 14. izpred mrtvačnice Sv. Jožeta na pokopališču k Sveti Križu. Za njim žalujejo številni sorodniki, med katerimi so vnuči in pravnuki. Narodna Ljubljana bo pokojniku izkazala na zadnji poti svoje spoštovanje. Zalučočim naše iskreno sožalje!

Koštalu, mužikantu Krištofu — Juliju Kobetu in Miškotu — Valentincu. Pri tem predstavah je bil obisk razveseljiv, dočim je sama priredeval dosegla popoln moralni uspeh.

Iz Ptuja

— Staro-katolička služba božja bo v četrtek, 2. maja na praznik Kristusovega vnebohoda v Narodnem domu ob 10. uri. Verniki vabljeni, udeležba dovoljena tudi drugim.

Iz Novega mesta

— »Pesem s cestec. Duhovita češka komedija je bila z velikim uspehom uprizorjena na našem sokolskem odrnu v režiji br. Knotthovskega. Ke tej odlično uspeli komediji, ki so jo uprizorili člani dramatike odseka 20. in 25. t. m. našemu sokolskemu odrnu čestitamo. Posrečeno razdeljene vloge so bile v rokah naših odličnih igralcev. S. A. Kambičeva je bila v vlogi Kate naravnost odlična. Za njo ni niti zaostajala s. A. Dolenčeva v vlogi gospodinje Ane, Muzikant Karol — Fr. Kastelic je bil izborni v igri in izredno originalen. Isto lahko trdim o cunjarju Konradu —

— Kaznovan. Jožef Vaupotič se je sprekel z Alojzijem Jelenom, potegnil žepni nož in Jelenu večkrat zabodel. Vaupotič je bil zaradi tega obsojen na 4 meseca strogega zapora. Ta kaznen bo menda lukavške fante kaj spamerovala.

K večnemu počitku je legel naš preblagi stric, gospod

Jakob Avšič

pis. ravnatelj banke »Slavije« v p.

dne 28. aprila 1940. v 89. letu svoje starosti.

Pokopali ga bomo dne 30. aprila 1940 ob 2. uri popoldne iz mrtvačnice Zavetišča sv. Jožeta na Vidovdanski cesti na pokopališče k Sv. Križu.

LJUBLJANA, dne 28. aprila 1940.

ANA TOMŠIČ, roj. ŠIŠKA
in ostalo sorodstvo

bičen, kar se tiče tebe. No torej, kaj bi rad? Marie ljubim tvoje hčere tako, kakor bi bila moja hči? Kaj bi ne storil vsega na svetu, da bi izpolnil njene sanje, če jih sploh ima?

Te prisrčne in jasne besede, ta glas, izraz na njejovem obrazu, ki ga je smatral že več let za bratrančev obraz, vse to je globoko ganilo Marca de Plesguena. A nekaj drugega ga je še bolj razburjal: notranje prizadevanje, s katerim se je vračal v priteklost; pri tem je poskušal oprijeti se trdne opore in dati jasne poteze nekemu pojavu v obledem vrtincu spominov. Ko je odpril usta, se je zdelo, da hoče zastaviti neprisakovano vprašanje. Vračajoč se k priznanju krstnega imena in zaupljivemu tikanju je naenkrat vprašal svojega bratranca:

— Renaud, ali se spominjaš dneva, ko sem bil na počitnicah v gradu Valcor in ko sva se vratila s sejma v Saint Renanu, pa je na guilerskem klancu konj padel in si obdrgnil nogo?

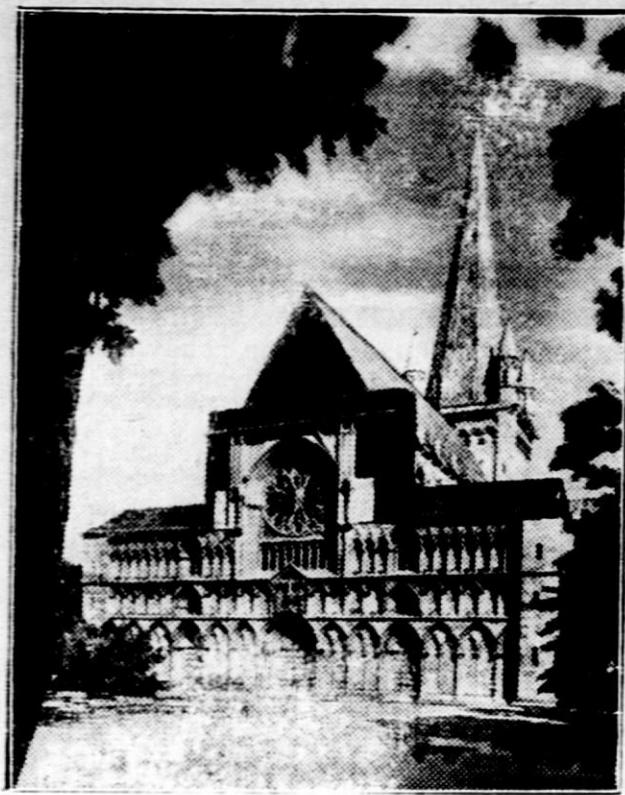
Markiz se je melahnolично nasmehnihnil.

— Kako bi se spominjal tudi najmanjše podrobnosti tistega dne?

— Ali se spominjaš, kako je bilo konju ime? — Scapin. Bil je konj, ki ga je imel moj oče zelo rad. Ti nisi mal držati konja na uzdi, toda bil si za to tako navdušen, da sem ti ga prepustil. Ko sva se peljala po guilerskem klancu, se je Scapin ustrelil pes, ki je bil skočil ves premičen iz jarka, pa je odskočil v stran. Pri tem se je prevezel naprej, prekril je noge, voz je butnil vanj in ga podrl. Pobil se je močno na kolenu. Še zdaj vidim tvoj bledi obraz in tvoje solzne oči.

Trondhjemski kraj vrt Norveške

Trondhjem je eno najstarejših skandinavskih mest in v njem so imeli sedež stari norveški kralji

Starodavna katedrala v Trondhjemu

Vrt Norveške pravijo ozemlju okrog trondhemskega fjorda, precej velikega zaliva, kamor se izliva več rek in potokov. Tu je nastalo mnogo jezer, kjer se neprestandno nabira v zaliv tudi deževnica, ki ne more pronicati v zemljo, ker se razprostira daleč naokrog samo skalovje, na katerem je le ponekod tenka plasti zemlje. Hribotik kraj, pozivljiv z mesteci, vasičimi in samotnimi dvrci sred redkih pašnikov in gozdov, se dviga stopnjevito na jug proti divljemu Dobrejeldu in na vzhod proti mogočnemu Kjølenu, ki po njegovih pustih grebenih vodi norveško-svedska meja. Vrhovi Foszene, s katerimi je obrobljen trondhemska fjord na severozapadu, varu-

jejo ta kraj pred vetrovi in nevihtami, prihajajočimi iz oceana. Ne zadržujejo pa blagodejnega vpliva Zalivskega toka, ki bi bila brez njegove topote večina Norveške prav za prav neobljudena zemlja.

Vrt na 63 stopinji! In vendar gre glede na skandinavske prirodne razmere trondhemskega kraju prav ta naziv. Norveška zemlja je sploh siromašna. To je skoraj izključno zemlja ovsa in krompirja. Kjer so pa naravnog pogoju le nekoliko ugodnejši, dosegajo marjivi, živali in podjetni norveški pojedelci s pomočjo pridobitev naše dobe dokaj zadovoljive uspehe, tako da lahko govorimo v mnogih primerih celo o blagostanju na kmetiji.

Trondhemska kraj je obljuben že od prastarih časov. Po stivih vodah fjorda so pred stoletji ponovno plule lahke ladje drznih Normanov na pohodih za novimi osvajanjimi v najbolj oddaljene kraje sveta. Trondhjem je eno najstarejših skandinavskih mest. V 12. stoletju je bila tu ustanovljena Škofija in Trondhjem je bil dolgo sedež starih norveških kraljev. Krasen je pogled na mesto in zalin zlasti z morja. V velikem polkrugu stope na terasah hiše, ki tvoji njihova belina velik kontrast sive morske vode in zelenih grivcev na jugu. Mesto je bilo nekoc mogočno utrjeno in del utrdil je še ohranjen. Nad njimi kraljuje krasna katedrala sv. Olafa, mračna kamenita priča davnih časov.

Trondhjem je kulturno središče severne Norveške in eden izmed najsevernejših rtičev kulture vobče. Sostav je v njem dobro izgrajeno in organizirano, mesto ima svoje gledališče ter več kulturnih in dobrdelnih ustanov. Ze od pradavnih časov je tudi važno trgovsko in prometno središče. Najbolj uporabljene vodnine potem se je v preteklem stoletju pridružila tudi železnica. To je v prvi vrsti proga proti Oslo, ob kateri je omembne vredno mesto Röros, središče norveške proizvodnje bakra. Protiv vzhodu vodi druga železniška proga preko gora na Švedsko, pri Sandverhusu se pa

Spomenik norveškega kralja Olafa v Trondhjemu, ki je obenem sočna ura

odcepi stranska proga do severnega Namseja. V Trondhjemu hiti trgovske življence skoraj vse leto in izmenjava blaga vseh vrst je zelo živahnega.

Nerad se loči ljubitelj narave od tega slikovitega kotička Skandinavije, kjer prebiva že od pamitve samoniklo ljudstvo. Nekotemu mu uha ja pogled nazaj, ko izginja mogočne gore okrog Trondhemske kotline v megleni dalji in ko hiti parnik po temenih vodah fjorda med strimimi pečinami proti zapadu v širno naročje Severnega oceana.

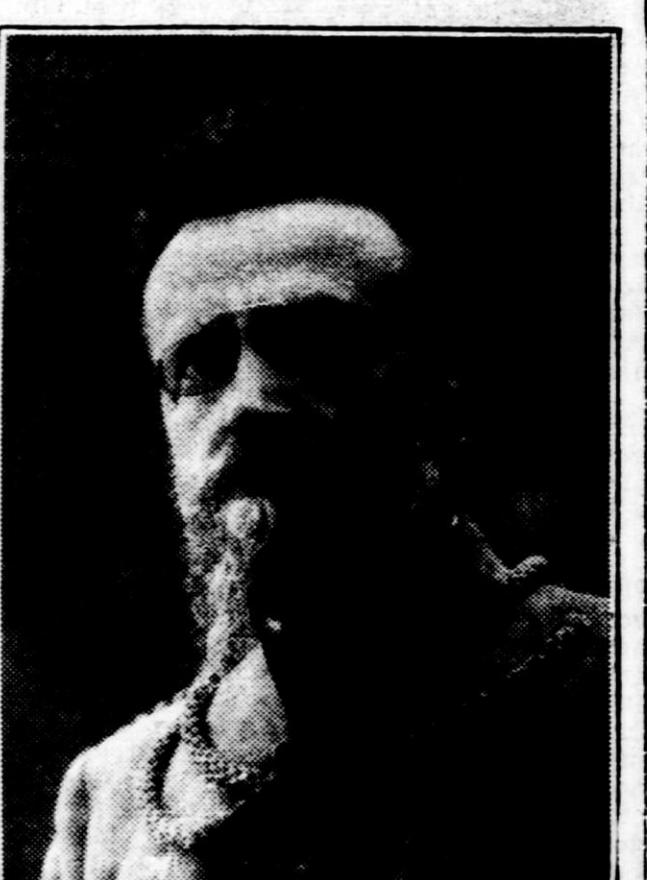
Ob slovesu brata staroste Gangla iz Ljubljane se pridružujemo tudi mi željam ljubljanskoga sokolstva, naj bi ostal v svojem ljubljenem rojstnem kraju še mnogo let zdrav in zadovoljen in nas vzpodbuja k nadaljnemu sokolskemu delu. — t.

Zadnja pot Jerice Možinove

Vič, 29. aprila

Ob veliki udeležbi smo včeraj popoldne položili k večnemu počitku marljivo telovadko viškega Sokola Jerico Možinovu, ki je spokojno počival v beli krsi v mrlski vezi splošne bolnice. Na njeno krsto so bili položeni krasni venci in šopki, ki so jih Jerici poklonili žalujoca mati, sorodniki, sokolice in viški Sokol. Na prsh je imela pokojna Jerica pripet društveni trak in sokolski znak, saj je bila pokojna Jerica telovadka pri viškem Sokolu od svojega tretjega leta. Ob 14.30 se je zoral pred mrtvjašico na Zaloški cesti velika množica, da jo spremi na zadnji pot. Ko je njen katehet g. Tomec opravil pogrebne molitve se je razril dolg žalni sprevod skozi mesto na viško pokopališče. Za krizem je nosil praporčak viškega Sokola, dečji prapor ovit v črn flor, stiri dečki so nosile krasen venec z državno trobojnicijo z napisom »Dragi sestriči v slovo«. Za vencem se je uvrstila ženska decata z vaditeljico s. Firmovo in kumico dečjega praporja s. Slavo Benčanovo. Za sokolsko deco so korakale s krasnim vencem sokolice pokojne Jerice z ravnateljico go. Hafnerjevo in razredničarico go. Mihelčičevu. Za vozom s krsto pokojne Jerice se je uvrstila najprej globoko potra mati s svojima hčerkama in sorodniki, potem pa dolga vrsta pogrebcev. Ko je prispljal žalni sprevod do milarnice na Gliničah se je v žalni sprevod uvrstila še ostala množica, predvsem članstvo viškega Sokola s starostjo br. Borštnikom, predsednikom zgradbe br. Jelčnikom in tajnikom br. Horvatom na čelu.

Tako lepega pogreba Vič že dolgo ni videl. V cerkvi na pokopališču je g. katehet Tomec opravil zadnje molitve, nakar so bilo krsto s pokojno Jerico premesiti do groba, kjer počiva njen nepozabni očka Ivan Možina. Po opravljenih molitvah je stopila pred svežo gomilo dečnika Lenčka Erjavčeva, ki se je v lepem pietnem govoru poslovila od drage sestrice in so vsem navzočim solza zala oči. V zadnje slovo je zbrana decata zaklicala zdravo, kumica s. Benčanovo pa je spustila na krsto krasen bel šopek. Dečji prapor, ki je prvič po razviti spremjal svojo sestrico k večnemu počitku, se je trikrat sklonil nad

Toplo pozdravljen se je oglasil k besedi starosta br. Gangl, ki se je najprej bratsko in iskreno zahvalil za to pozornost ob njegovem slovesu, nato pa v pesniško zakroženem govoru poučaril pomen sokolstva v današnjem času, zlasti pa slovenskega sokolskega bratstva, ki mora danes prevezeti sleherno sokolsko srce. Ob zaključku je izročil pozdrave vsem pripravnikom ljubljanskih sokolskih društev med viharimi ovacijami in odobravanjem vseh bratov in sester.

V imenu Sokolske župe Ljubljane se je poslovil br. France Slana in za Jugoslov. sokolsko matico podpredsednik brat dr. Fran Kandare. Starosta br. Gangl se je potem prisredno poslovil od poedinim bratov in sester, nakar je bila intimna slovenskost zaključena.

vsem tem, uredir bi vse tako, da bi niti iz groba ne prisel noben očitek, ki bi se mogel dotakniti njegove ljubljenke.

— Zdaj pa k njemu, — je dejal in krenil proti salonu. Slutil je oster nastop in težke očitke. Toda bil je pogumen do vsega, razen do svoje vesti. Notranjih dvomov se je bal bolj nego gneva izdanega moža.

Visoko dvignjenega čela je stopil pred markiza de Valcora, ne da bi mu segel v roko. S prepim pogledom, polnim možate vlijnosti, je motril ledem nasprotnikov obraz.

— Eh, Marc, torej je le res?... Postal si moj sovražnik? Nočer mi več podati roke?

— Mar ste prišli k meni kot prijatelj? — je odgovoril de Plesguen. — Kaj ste prihitali tako nepriskakovano iz Bretagne samo da bi me obiskali?

— O, tako nepriskakovano! — Renaud se je nasmehnil. — Mislim, da si tudi ti zapustil Valcor do kaj naglo. To dokazuje samo, da se je nama obema mudilo. Tebi se je mudilo, da bi mi napovedal vojno,

da bi poskusil oropati me, meni pa, da bi te stianil v svoje naročje in te prestregel tako na robu preboda, kamor boš zdaj zdaj strmoglavl. Ni strah tisto, kar me je privedio sem, Marc. Mar se boji kdo polnih senc tudi brez najmanjše misli na resničnost?

Pa tudi gnev me ni privadel sem. Sicer pa nisem misil, da bi bilo kaj bistvenega v sramotnih namigavanjih novin. Šele tvoj prihod me je pripravil do tega, da sem se nad vsem tem zamislil. Tvoj pogled na mrijo pojasnjuje vse. No, torej segam ti v roko in pravim: Eh, Marc, na kako nevarno pot si krenil! Kam

hiti? Kam vodiš našo dragu Françoise? V kakšno blato hočeš potegniti nas vse? Dosegel ne boš nobenega izmed prividov, ki te mamijo in zapeljejo, kompromitiral boš bolj ali manj v sebi ali v meni ali v naju obeh — kajti obrekovanje se nikoli ne zabriše, — to, kar ti je najdražje na svetu, — čast najinega doma.

Marc de Plesguen je poslušal te besede v globokem molku. Roke je držal prekrizane na prsh in nepremično je gledal svojemu bratrancu naravnost v oči.

Oba moža sta se ustavila in razlika med njima je postala naenkrat naravnost kričeča. Podobna sta si bila samo po enako visokih postavah. Toda Marcova šibka in koščena postava se je zdela zdaj opresa sama na njegovem volju, dočim je pričala Renaudova siloka postava o izredno mladenički živahnosti. Nihče bi ne bil rekel, da ju loči po starosti samo nekaj let. Eden je bil še mladeničko svež, drugi pa pregodaj postaran.

Navzlič molku Marc de Plesguena je markiz de Valcor sedel, kamor da mu hoče pustiti dovolj časa, da bi pomisli in odgovoril.

Očitno skrušen se je Marc sesedel v naslanjač.

— Cuij, — je povzel Renaud zoper prijazno besedo, — povej mi, kdo ti je natvezil te neumne misli, po katerih hočeš ravnati? Povej mi njihov vir in povej mi njihov namen. Kar se vira ti, ti dokazem, da je to škodoželen in kalen vir. Glede namena, se bom zanimal, da li bi ga ne bilo mogoče dosegiti drugače, nego preko moje glave. Ti bi rad nekaj za Francoise, kaj ne? Vem namreč, da si preveč nese-

svežim grobom, nakar so grude zasule krsto nepožaone Sokolice Jerice Možinove. Naj bo vzdorni telovadki in Sokolice lahka domača zemlja, vse pa jo bomo ohranili v trajnem spominu. — at.

POZNA SE

Dva moža se prepriata. Dovoli, da ti odkrito povem kdo si? — pravi prvi.

— Hin — meni drugi —, če hočeš imeti na vratu tožbo zaradi žalitve časti, mi kar povej.

Najstarejši Ljubljanc Jakob Avšič umrl Pokojni je bil najstarejši naročnik „Slov. Naroda“

Ljubljana, 29. aprila
Včeraj popoldne je umrl g. Jakob Avšič, upokojeni ravnatelj banke »Slavijev, ki je bil najstarejši Ljubljanc in najstarejši naročnik »Slovenega Naroda«.

Jakob Avšič je bil rojen dne 3. julija 1. 1851 v Šmeberj pri Ljubljani. Gimnazijo je dovršil v Ljubljani, nato pa je dobil službo pri najstarejšem slovenskem zavarovalnem zavodu »Slovenije« še pod županom dr. Costo. Ko je ta zavod prevzela banka »Slavijev pod vodstvom župana Ivana Hribarja, je Jakob Avšič postal uradnik pri Slaviji, kjer je služeval nad 50 let ter bil upokojen kot ravnatelj.

Stará Ljubljana je izginjala počasi, prenavljala se je po potresu in po svetovni vojni, od najstarejše garde Ljubljancem, ki so imeli še v spominu staro Ljubljano in njeno življenje, je ostal najdlje pri življenu Jakob Avšič. Po smrti prvega slovenskega župana Petra Graseljja je Jakob Avšič bil edini Ljubljanc, ki je še lahko povedal, kako je bilo pred 50 ali 70 in 80 leti. Dne 3. julija letos bi dosegel starost 89 let.

Na »Slov. Narod« je bil Jakob Avšič načelnodržavnik od ustanovitve lista Kot dijak je bil že naročnik in je ostal listu zvest do smrti. Duševno čiščo in telesno krepost je ohranil do lanske jeseni. Vsak dan je prikonal v upravnštvo našega lista po sveži številki, vsak dan so mu izročili številko, s katero je stopil v oknu in jo prelistal, da pa je častitljiv starček z dolgo sivo barbo spet odkorakal proti Tivoliju. Zadnja leta je bil stalen popoldanski gost pri Košaku, kjer se je rad šali in pripovedoval zanimivosti z davnih časov. Naposled so mu opesale noge in oslabelo mu je srce.

V javnem naprednem življenu se je Jakob Avšič vedno pridno udejstvoval in je imel dolga leta živahne stike z domačimi kulturnimi življjenji. Med svoje najstarejše naročnike ga je štel tudi »Ljubljanski Zvon«. Jakob Avšič je bil med redkimi Ljubljanci, ki so imeli v svoji knjižni

omari vse zvezke Zvona od ustanovitve. V nadzornem odboru Tiskovne zadruge do predlanskim.

Njegovi sošolci so bili veliki Slovenci, kar dr. Ivan Tavčar, Janez Subic, Jože Cirman in drugi. Ne samo v Ljubljani, tudi v Škofiji Slovenije, katero je kot nameščene Slavije obhodil, je imel mnogo dobrih prijateljev. Ni bilo usojeno častitljivem star-

čku, da bi doživel svojo 89. pomlad, katere je ljubil kakor narodne svetinje, za katere je vedno živel. Pogreb bo jučri ob 14. izpred mrtvavnice Sv. Jožeta na pokopališču k Sveti Krizi. Za njim žalujejo številni sorodniki, med katerimi so vnučki in pravnuki. Narodna Ljubljana bo pokojniku izkazala na zadnji poti svoje spoštovanje. Žalujocih nase iskreno sožalje!

Iz Ptuja
— Staro-katoliška služba božja bo v četrtek, 2. maja na praznik Kristusovega vnebohoda v Narodnem domu ob 10. uri. Verniki vabljeni, udeležba dovoljena tudi drugim.

Iz Novega mesta

— »Pesem s cest«. Duhovita češka komedija je bila z velikim uspehom uprizorjena na našem sokolskem odrvu v režiji br. Knotihovskega. K tej odlično uspešni komediji, ki so jo uprizorili člani dramatike odseka 20. in 25. t. m. našemu sokolskemu odrvu čestitamo. Posrečeno razdeljene vloge so bile v rokah naših odličnih igralcev. S. A. Kambičeva je bila v vlogi Kate naravnost odlična. Za njo ni nič zaostajala s. A. Dolencova v vlogi gospodinje Ane. Muzikant Karol — Fr. Kastelic je bil izborni v igri in izredno originalen. Isto lahko trdimo o cunjarju Konradu —

Kaznovan. Jožef Vaupotič se je sprekel z Alojzijem Jelenom, potegnil žepni nož in Jeleno večkrat zabodel. Vaupotič je bil zaradi tega obsojen na 4 meseca strogega zapora. Ta kaznen bo menda lukavške fante kaj spamevala.

Iz Ljutomera
— Vabičeni. Na Krizevo 2. maja ob 16.00 gostovala v Sokolskem domu v Ljutomeru sokolska četa iz Male Nedelje z zavrnino igro »Gospaska kmetija«. Maloneški dilettanti, ki so znani že več let zaradi svojega marljivega odrškega dela, bodo tudi tokrat pokazali uspehe svojega dela. K posetu, kjer nastopa članstvo ene naših sokolskih kmetskih čet, vabimo prijetje sokolstva!

Kaznovan. Jožef Vaupotič se je sprekel z Alojzijem Jelenom, potegnil žepni nož in Jeleno večkrat zabodel. Vaupotič je bil zaradi tega obsojen na 4 meseca strogega zapora. Ta kaznen bo menda lukavške fante kaj spamevala.

Iz Ljutomera

— Vabičeni. Na Krizevo 2. maja ob 16.00 gostovala v Sokolskem domu v Ljutomeru sokolska četa iz Male Nedelje z zavrnino igro »Gospaska kmetija«. Maloneški dilettanti, ki so znani že več let zaradi svojega marljivega odrškega dela, bodo tudi tokrat pokazali uspehe svojega dela. K posetu, kjer nastopa članstvo ene naših sokolskih kmetskih čet, vabimo prijetje sokolstva!

Kaznovan. Jožef Vaupotič se je sprekel z Alojzijem Jelenom, potegnil žepni nož in Jeleno večkrat zabodel. Vaupotič je bil zaradi tega obsojen na 4 meseca strogega zapora. Ta kaznen bo menda lukavške fante kaj spamevala